

[Socialministeren.]

uden Lovgivning ved Aftaler mellem Arbejdsgivere og Arbejdere frivilligt at opnaa det samme, som man her opnaar.

Jeg tror, efter mit Kendskab til de Forhandlinger, der har været ført, at det er umuligt, og dette Kendskab er jo betydelig mere indgaaende end det ærede Medlems.

Efter at nemlig Forhandlingerne mellem de samvirkende Fagforbund og Arbejdsgiverforeningen under Forligsmandens Forsæde var strandet — strandet i den Forstand, at vi paa disse Omraader intet som helst opnaaede, førtes nemlig en Forhandling mellem Socialministeren og Repræsentanter for Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund, en Forhandling, fra hvilken der foreligger et af begge Parter godkendt Referat. I dette Referat staar der, at Ministeren — det er altsaa undertegnede — spørger:

„Regeringen har ønsket oplyst, om der er nogen Mulighed for at fortsætte Forhandlingen; men efter det her oplyste synes Forholdene altsaa at ligge saaledes, at der ikke kan naas noget ad Organisationernes Vej.

Julius Madsen: Nej, intet“.

Jeg ved ikke, om den ærede Ordfører er kendt med, at Arbejdsgiverforeningens Stilling er saa afvisende, som jeg her har skitseret. Men det vil i hvert Fald være ham umuligt at opretholde Paastanden om, at man i Øjeblikket ad frivillig Vej skulde kunne løse disse Problemer.

Regeringen, der altsaa saa, at Forligsmanden forgæves greb ind, at Organisationerne selv ikke kunde naa nogen Vegne, at Socialministeren ved Forhandling med begge Parter heller ikke kunde komme af Pletten, maatte da sige til sig selv: Er der overhovedet intet at gøre? Kan Lovgivningsmagten, kan en Regering, naar Arbejdsløsheden stiger, som den gjorde, sidde med Hænderne i Skødet overfor disse Problemer?

Den ærede kommunistiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, sagde: Hvad gør saa Regeringen? Saa fremsætter den nogle Agitationsforslag, uintelligente Agitationsforslag, kaldte den ærede Ordfører dem — det syntes at mishage ham, jeg troede, det vilde have tiltalt ham. Det uintelligente ligger formodentlig i, at disse Forslag hverken er demagogiske eller den rene Agitation, saaledes som den ærede Ordfører daglig eller i hvert Fald et Par Gange ugentlig, naar Arbejderbladet udkommer, har det for Øje.

A propos Arbejderbladet, om disse 3 Lovforslag skriver dette værdifulde Blad

følgende, der staar i en underlig Modstrid med den ærede Ordførers Udtalelser i Gaar om Agitationsforslag:

„Men som altid i denne Lægegerning“ — det er min Virksomhed —

„er Recepten skrevet af Arbejderklassens værste Fjender, af Politikere af Kragts og Christmas Møllers Type“.

Jeg maa fritage de to ærede Medlemmer for at have nogen som helst Anelse om, hvad disse Forslag indeholder. Og saa tilføjes:

„Indholdet af de i Onsdags fremsatte Lovforslag kan kort sammenfattes som: Nedsækning af Ugelønnen, Tilskud til Arbejdskøberne og Varefordyrelse“.

Bladet glemmer ganske vist helt at omtale Forslaget om Overarbejde, men det skyldes den Omstændighed, at det Forslag er de nogenlunde tilfredse med, og derfor maa det ikke nævnes.

Jeg kan ikke se, at disse Forslag har noget med Agitation at gøre. Forholdet ligger saaledes, at jeg i Maaneder har overvejet og studeret disse Problemer sammen med Embedsmænd i Ministeriet og forhandlet til mange Sider om dem. Det er ikke muligt for Tiden at naa til en mere omfattende Løsning af Spørgsmaalet om en 40 Timers Arbejdsuge, det ligger allerede deri, at den internationale Situation er saaledes, at der forhandles om disse Spørgsmaal paa en bred Basis, det er i hvert Fald den ærede kommunistiske Ordfører velkendt, at der i Januar var en Konference i Genève, og nu til Sommer fortsættes disse Forhandlinger. Det er givet, at vi ikke herhjemme kan tage det almindelige Problem op for det samlede Erhvervsliv, før man andre Steder beskæftiger sig med dem. Vi kan ikke løse det paa den Vis.

Men dertil kommer et andet Spørgsmaal, som man virkelig ogsaa maa være klar over, og det er, at hvis der skal gennemføres en almindelig Nedsættelse af Arbejdstiden til en 40 eller 36 Timers Arbejdsuge, hvorledes skal det saa gaa med Kompensationen? Skal Arbejderne have Erstatning? Det gaar Kommunerne selvfølgelig ud fra er givet, de skal have, men de taler ikke om, hvor Pengene skal komme fra. Men hvis de skal have Erstatning, kommer det næste store Problem: Skal den danske Lovgivningsmagt, skal Regeringen nu sidde og bestemme, hvad Lønnen skal være her i Landet? Skal vi bestemme, i hvilken Udstrækning der skal ydes Erstatning for Nedsættelse i Arbejdstiden? Skal vi til at lovgive om Lønninger? Ikke mindst den ærede kommunistiske Ordfører ved jo, hvor store Vanskeligheder det rejser i den nu-